

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Phoenicibus qui à Iosue filio Nauc fugerunt, & Theodorico Gotto, & ijs
quæ illo regnante Romæ vsque ad Iustiniani tempora contigerunt, & quòd
Roma in potestatem Romanorum Vittige ab ea divedente ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGR. HISTORIAE

nus ad honorem Christi, Dei nostri, illustrandum remisit Hierosolymam: in qua re certè pietatis in Deum, cui ante illa dedicata fuissent, sedulò vti par erat, officio perfunctus est. Eodem quoque tempore, memorat idem Procopius, Gelimerem humi proiectum in circo coram Iustiniani Imperatoris sella, in qua sedebat, res, quæ ibi gerebatur, spectaturus, suo & patrio sermone illud diuinum Salomonis prouerbium, vanitas vanitatum & omnia vanitas, recitasse.

Ecles, 1.

De Phœnicibus qui à Iosue filio Naue fugerunt, & Theodorico Gotto, & ijs qua illo regnante Roma vsque ad Iustiniani tempora contigerunt, & quòd Roma in potestatem Romanorum Vittige ab ea discedente denuò redacta est.

Capit XVIII.

ALiam item rem gestam narrat idem historicus, quæ ad suam ætatè literis minimè mandata fuit, valde tamen memorabilis, & omnem prope superans admirationem. Sic nanque scribit: Maurisios, gentem Libyæ, eiectionem Palæstina, in Libyam demigrasse. Hos verò Gergesæos, Iebusæos, est reliquas gentes, quas sacra memorant eloquia à Iosue filio Naue expugnatas. Remque ita se habere, argumentum capit ex epigrammate, quod literis Phœnicū conscriptum ait se legisse: illud autem prope fontem esse, in quo loco duæ extant columnæ ex albo lapide fabricatæ, in quibus incisa sunt hæc verba: NOS SVMVS, QVI A FACIE IOSVE LATRONE, FILIO NAVE FUGERIMVS. Ad hunc modum igitur hæc res fuere consopitæ, cum Libya denuò Romanis pareret, & tributa quotannis, vt ante consueuerat, pensitaret. Fertur porrò Iustinianum centum & quinquaginta ciuitates, quarum pars penitus deleta fuerunt, pars non paruas ruinas perpeffa, in integrum restituisse: & tam eximio splendore, tantis ornamentis, tam præclara ædium

ædium tum publicarum, tum priuatarum fabricatione, tam amplis mœnibus circumdatis, alijsque egregijs ædificijs, quibus tum vrbes exornari solent, tum sacrum numem coli, denique tam multis aquarum ductibus ad vsum partim, partim ad pulchritudinem accommodatis, quorum huiusmodi iam primum, cum ante non suppetere ciuitatibus, in eas deriuati, illi ad pristinum statum denuò redacti fuerunt, eas illustrasse, vr nihil fieri posset magnificentius. Iam verò, res, quæ in Italia gestæ erant, commemoraturus venio: quæ etiam ab eodem Procopio rhetore aliquousque sunt scriptis perspicuè proditæ. Simulatque Theodorichus, vt supra demonstratum est, Romam cepit, Odoacro Tyranno penitus profligato, & administratis ad tempus imperij Romani gubernaculis, finem viuendi fecit, Amalafuntha eius coniunx, reip. procuracionem pro Astalarico filio, quem Theoderichus ab ea susceperat, capessit, & imperium sic gubernat, sicque eius prospicit rebus, vt ad virilem grauitatem quàm proximè videretur accedere. Hęc primum induxit Iustinianum, vt bellum contra Gothos suscipere magnopere cuperet, legatosque ad eum de insidijs sibi comparatis misit. Atque cum Astalarichus, dum adhuc valde tenera ætate esset, è vita abiisset, Theodatus cognatus Theodorichi imperio occidentis potitur. Qui, umul vt Belissarius à Iustiniano ad partes occidentales missus fuit, ideo cessit imperio, quòd & literis potius operam nauaret, & vsu belli gerendi minimè valeret: quo quidem tẽpore Vitiges, vir bellicosissimus, copijs Romanorum versus occidentem præfuit. Ex historia Procopij præterea intelligi potest Vittigem, Belissario in Italiam aduentante Roma decessisse: Belissarium autem cū exercitu suo Romam venisse: quem Romani, portis patefactis, libentissimè in urbem receperunt: quippe Siluerius Pontifex hoc perfecerat, miseratque ea de re Fidelium, curatorem Astalarichi ad Belissarium. Ciuitas igitur Belissario sine pugna tradita est, & Roma denuò Romanis subiecta, post annos sexaginta, quibus à Gothis occupata fuisset, nono die Apellæi, hoc est ad quint. Id Decembris, vndecimo anno imperij Iustiniani. Scribit item Procopius, quòd Gothis iterum Romam ob-

*Amadas
muthans
alias
Atalari-
cus legie
Cusp.*

EVAGR. HISTORIAE

mam obsidentibus, Belissarius, quoniam Siluerium Pontificem suspectum habebat de proditione, eum in Graciam relegauit, Vigiliumque constituit Pontificem.

Quod Eruli qui dicuntur, Iustiniani temporibus Christi fide initiati sunt.

CAPVT XIX.

Eisdem temporibus, uti idem scribit Procopius, Erulos, qui tempore, quo Anastasius Romanum rexit imperium, Danubium traiecerunt, à Iustiniano benigne & humanitus tractatos, & magna pecuniæ vi ab eodem donatos, omnes ad vnum religionem Christianam receperunt, agrestemque vitæ consuetudinem, ad mansuetiorem ciuilioremque commutasse.

Quod rursus Romam, sub Gottis cum fuisset, Belissarius iterum in libertatem asseruit.

CAPVT XX.

Narrat porrò idem author, Belissarium rediisse Constantinopolim, & Vittigem cum spolijs Roma secum deportatis eò deduxisse, Totilamque Romano potitum imperio, & urbem rursus in Gotthorum venisse potestatem: quinetiam Belissarium secundò in Italiam profectum, Romam recuperasse, eundemque, bello cum Medis suscepto, ab imperatore Constantinopolim iterum accersitum.

Quod etiam Abasgi iisdem temporibus Christiana fidei mysterijs imbuti sunt.

Caput XXI.

Memorat præterea idem Scriptor Abasgos ad mitius humaniusque vitæ genus traductos, eisdem temporibus fidem Christianam receperunt: Iustinianumque Imperatorè, quendam ex Eunuchis aulicis, Abasgū genere, nomine autem Euphratam ad eos misisse, qui vetaret, ne cuiquam in ea gente, quasi vi illata naturæ, testiculi exciderentur. Nam qui cubiculis Imperatorum inseruiebant, quos vulgò vocant eunuchos, sæpe ex ea gente sumi consueuerunt. Per idem tēpus Iustinianus, templo Deiparæ apud Abas-